Το καρότο και το Μαστίγιο

του Tariq Mehmood,
μέλος των United Black Youth League,
από το ‘Hand On The Sun’, 1983

Σου κούνησαν το Καρότο του Χρυσού εαυτού σου- βρήκαν
το δάγκωσες -
Θα δουλεύεις στα εργοστάσια και τους μύλους για πάντα.
Σαν ένα τεράστιο τέρας βάρους θα χτυπάς ρολόι, κάθε ώρα
τα πρωινά και τα βράδια.
Στην Μαμά της δημοκρατίας
Και τον Μπαμπά της υποκρισίας -
Που είναι τα δικαιώματά σου;

Φανταχτερές σκηνές
στην οθόνη της TV
με τα πράγματα που πρέπει να αγοράσεις
με τα χρήματα που δεν έχεις.
Είσαι πεσμένος και θλιμμένος
Κουρασμένος και καταπιεσμένος
Οι φόροι σου-
Έχεις πληρώσει

Ένα χτύπημα στην πόρτα
Ένα ακόμη ψάρεμα!
Θα κάνουν τους ανθρώπους να νομίζουν
ότι είσαι ένας ακόμη απατεώνας
Ποτέ δε θα δεις
το δόλωμα στο αγκίστρι.

Αντιστέκεσαι
Όμως αυτοί είναι σβέλτοι
Μια που θα σου κουνήσουν το καρότο
-μη μασήσεις-
Μια που θα σου τη δώσουν
με το μαστίγιο.

KALA TARA (Μαύρο Άστρο)

Τα Ασιατικά Κινήματα Νεολαίας στη Βρετανία στα '70s και '80s

Καλλιδρομίου και Ζωσιμάδων 7, Εξάρχεια
arxeio71@yahoo.com
autonomia71.wordpress.com
ΑΡΧΕΙΟ 71
αυτόνομο εργαστήρι
έρευνας και αυτομόρφωσης

Στην τέχνη του πολέμου κάθε εμπόλεμο μέρος ε
πιλέγει το έδαφος που θεωρεί ότι είναι
το πιο πλεονεκτικό προκειμένου να επιτεθεί και να επιβάλει
αυτό το έδαφος πάνω στον αντίπαλο,
έτσι ώστε να τον αναγκάσει να περάσει στην άμυνα.
Το ίδιο ισχύει για την πολιτική, σε εθνικούς
και γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς.
Samir Amin, *'The battlefields chosen by contemporary imperialism,'* Monthly Review 7/2010

Kala Tara σημαίνει «Μαύρο Άστρο» και ήταν το όνομα του περιοδικού του Bradford Asian Youth Movement, ενός από τους πυρήνες του Κινήματος Ασιατικής Νεολαίας. Στο ντοκυμαντέρ μιλάνε πρώην μέλη του Βρετανικού Κινήματος Ασιατικής Νεολαίας και σύντροφοί τους. Αφηγούνται πώς οι ασιατικές κοινότητες αντιστάθηκαν στο ρατσισμό και το φασισμό στο μεταίχμιο των δεκαετιών του '70 και του '80. Κατάφεραν μάλιστα να αναμετρηθούν με τα αφεντικά και το κράτος, αμφισβητώντας συθέμελα τις πειθαρχήσεις και την υποτίμηση που είχε έως τότε επιβληθεί στις μεταναστευτικές κοινότητες.

Για να τοποθετήσουμε το Kala Tara στο ιστορικό πλαίσιο από το οποίο ξεπήδησε, θα πρέπει να ξεκινήσουμε από μία χρονική στιγμή λίγα κλικ πιο πίσω από όταν εκτυλίσσονται τα γεγονότα που θα παρακολουθήσουμε. Βρισκόμαστε λοιπόν στο 1968, περίπου μία πενταετία πριν ξεκινήσουν τα γεγονότα που πραγματεύεται το Kala Tara. Είναι μία χρονιά, μαζί και αυτές που θα την ακολουθήσουν, που κλόνισε την Ευρώπη. Οι αρνήσεις εκτινάσσονται από ποικίλα κομμάτια των δυτικών κοινωνιών: φοιτητές, εργάτες, γυναίκες και ομοφυλόφιλοι δείχνουν το μεσαίο τους δάχτυλο στο κράτος, την οικογένεια και το κεφάλαιο. Το Kala Tara αφηγείται τις πυρετώδεις μεταναστευτικές εξεγέρσεις που συμπλήρωσαν το μωσαϊκό των αγώνων αυτών.

Το 1968 λοιπόν στη Μ.Βρετανία ζουν και εργάζονται μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο πάνω από 1 εκατομμύριο μετανάστες εργάτες. Ήρθαν από την ινδία, το πακιστάν, την αφρική, τα νησιά της καραϊβικής μετά το επίσημο τέλος των αποικιοκρατικών καθεστώτων. Κατέφθασαν μαζικά στη Μεγάλη Βρετανία κατά τις δεκαετίες '50 και '60 για να κάνουν τις δουλειές που δεν ήθελαν οι Άγγλοι. Με χαμηλό εργατικό κόστος οι «πρώτης γενιάς» μετανάστες στελέχωσαν τη βιομηχανία και τον αναπτυσσόμενο τότε τομέα των υπηρεσιών. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση των βαμβακοβιομηχανιών της Βόρειας Αγγλίας οι οποίες είχαν εισάγει νέες μηχανές που δούλευαν όλο το 24ωρό. Όμως το βιομηχανικό μοντέλο παραγωγής πλησίαζε στο θάνατό του στα τέλη του '60 και μαζί με αυτό η δεύτερη γενιά, τα παιδιά των νεοφερμένων μεταναστών εργατών που γεννήθηκαν, πήγαν σχολείο και ενηλικιώθηκαν στη Βρετανία. Για τα παιδιά αυτά η βρετανική κοινωνία του '70-'80 επεφύλασσε μόνο μπόλικη ανεργία και ρατσισμό.

Πρόκειται για το μεταναστευτικό κομμάτι της λεγόμενης «γενιάς των επιδομάτων» της εργατικής τάξης της Βρετανίας. Την κατάσταση αυτή περιγράφει γλαφυρά το επίσημο βρετανικό κράτος, στην ιστορική έκθεση "Scarman Report" (1981). Η έκθεση παραγγέλθηκε από το υπουργείο εξωτερικών στον δικαστή Λόρδο Scarman μόλις δύο μέρες μετά την εξέγερση της αφρικανικής και καραϊβανής κοινότητας το 1981 στο Brixton του Λονδίνου, όπου οι μπάτσοι έφυγαν τρέχοντας κουβαλώντας τους πάνω από 250 τραυματίες τους. Το Scarman Report είχε τίτλο «Φυλετικές διακρίσεις στην Αγγλία» και περιελάμβανε μία εκτεταμένη έρευνα, σε έξι μεγαλουπόλεις της Μ.Βρετανίας, η οποία και συμπέρανε ότι η νεολαία δεύτερης και τρίτης γενιάς μεταναστών δέχεται ρατσισμό και ταξική καταπίεση. Το βρετανικό κράτος βέβαια δεν ασχολήθηκε με τον ρατσισμό που υπομένουν οι πολίτες του γιατί το κατέκλυσαν αντιρατσιστικά αισθήματα όταν είδε τους δίκαιους αγώνες των μαύρων. Το αντίθετο: επρόκειτο για έναν κρατικό σχεδιασμό που προσέβλεπε σε πρακτικότατες λύσεις στο «πρόβλημα» της εξεγερμένης μεταναστευτικής νεολαίας. Φαίνεται λοιπόν ότι οι αγώνες των μεταναστών

Διαδήλωση ενάντια στην αστυνομική βία. Διακρίνεται το πάνω του ΚΑΝ του Mnachester

προκάλεσαν τις «δημιουργικές» απαντήσεις του κεφαλαίου στις αρνήσεις του συνειδητοποιημένου τότε πάτου της βρετανικής κοινωνίας. Και οι λύσεις που έδωσε το βρετανικό κράτος προς όφελος του κεφαλαίου ήταν σκληρές. Οι λύσεις αυτές ήταν που διαμόρφωσαν τις μεταναστευτικές πολιτικές των κρατών της Ευρώπης. Αλλά πριν μιλήσουμε για τις απαντήσεις του κράτους στις εξεγέρσεις, να δούμε πρώτα τι είδους «πρόβλημα» ήταν αυτό που δημιούργησε η εξεγερμένη ασιατική και αφρικανική νεολαία της Βρετανίας.

Το Asian Youth Movement

Βλέπουμε λοιπόν να αναδύεται στη Βρετανία ένα νέο υποκείμενο που βρίσκεται σε ένα ιδιότυπο μεταίχμιο: πρόκειται για μία νέα γενιά που από τη μία ήταν βρετανοί πολίτες, από την άλλη όμως ήταν αποξενωμένοι, πολιτισμικά και ταξικά. Είναι ακριβώς τα παιδιά των μεταναστών που αναφέραμε πιο πάνω. Αυτό το υποκείμενο που εκτείνεται στα δύο άκρα της βρετανικής κοινωνίας, οι ασιάτες και αφρικανοί νεολαίοι, δεν φαίνεται διατεθειμένο να τύχει της ίδιας μεταχείρισης που υπέστησαν οι γονείς του από το βρετανικό κράτος. Μάλιστα είναι εντυπωσιακό ότι λίγα χρόνια πριν τις εξεγέρσεις, το 1968, αυτό ακριβώς προβλέπουν επιφανείς κοινωνιολόγοι σε έρευνα τους (W.W. Daniel, Professional Experience Program report, *Racial discrimination in England*) όπου λένε ότι: «*η βασική διέξοδος για τα ταλέντα των ικανότερων έγχρωμων δε θα είναι άλλη από την επιδίωξη ηγετικού ρόλου στις εξεγέρσεις που θα 'ρθουν*». Όντως οι αντιφασίστες που συμμετείχαν στα Κινήματα Ασιατικής Νεολαίας δεν είναι άλλα από τα υποκείμενα που οι κοινωνιολόγοι προέβλεψαν ότι θα πρωτοστατήσουν στις εξεγέρσεις της περιόδου 1973-1982. Είναι παιδιά που έχουν περάσει από το βρετανικό εκπαιδευτικό σύστημα, μερικοί έχουν πάει και πανεπιστήμιο και γνωρίζουν την βρετανική κοινωνία καλύτερα από τους γονείς τους. Έτσι αντιπαρατίθενται με το κράτος και τη βρετανική κοινωνία από θέση μεγαλύτερης αυτοπεποίθησης, αλλά παράλληλα και οργής για το ρατσισμό και τον αποκλεισμό που βιώνουν. «*Καταλαβαίνουμε τον βρετανικό τρόπο ζωής πολύ καλύτερα από τους γονιούς μας είμαστε άρα καλύτερα εξοπλισμένοι για να οργανώσουμε την εποικοδομητική εξέγερση*», θα πει ένας από τους εξεγερμένους ασιάτες νεολαίους το 1973.

Μία από τις μεγαλύτερες υποθέσεις που ανέλαβε το KAN του Manchester και του Bradford ήταν αυτή της Avwar Dittan οποία αγωνιζόταν για να φέρει τα παιδιά της στην Αγγλία από το Πακιστάν. Το αγγλικό κράτος αρνιόταν την εισόδο τους με την πρόφαση ότι σεν ήταν δικά της. Εδώ τη βλέπουμε σε ομιλία stoστο Blackpool το 1980

Έχουν όμως άλλο ένα σημαντικό εργαλείο, που προέρχεται από την σκληρή θέση που τους επεφύλαξε η ταξική κοινωνία της Βρετανίας: την ταξική τους συνείδηση. Οι μηδαμινές προοπτικές εργασίας, οι καθημερινοί έλεγχοι από τους μπάτσους, ο καθημερινός κοινωνικός αποκλεισμός και η απογοήτευσή τους με την αριστερά έκανε τους δεύτερης και τρίτης γενιάς μετανάστες ένα υποκείμενο που δεν είχε άλλη προοπτική εκτός από το να οργανωθεί ταξικά και αυτόνομα. Από τα μέσα του '70 οι νεολαίοι φτιάχνουν σε δεκάδες πόλεις της Βρετανίας αντιφασιστικές ομάδες δρόμου και στέκια. Οργανώνονται χωρίς διαμεσολάβηση από τη οικογένεια, την αριστερά ή το κράτος. Ομάδες ξεπηδούν στο Σάουθχωλ του Λονδίνου, το Μπράντφορντ, το Μαντσεστερ, το Βιρμινγκχαμ και πολλές άλλες πόλεις. Συγκροτούν πολιτικό λόγο, προπαγανδίζουν τις ιδέες τους με έντυπα δρόμου, υπερασπίζονται τις κοινότητές τους ενάντια στους φασίστες, συγκρούονται με τους μπάτσους, κατεβαίνουν στο δρόμο για τη απόκτηση ιθαγένειας και για να μην απελαθούν μέλη της κοινότητάς τους. Οι ομάδες αναπτύσσουν επίσης στο εσωτερικό τους απαραίτητα στηρίγματα. Δημιουργούν μια νεολαίστικη αντικουλτούρα, έναν ζωτικό περιβάλλον για τις κοινότητες των νεολαίων της Βρετανίας, το οποίο ενισχύει μια συλλογική συνείδηση και συνύπαρξη. Μέσα σε αυτό το ζωντανό περιβάλλον ήταν που οι δεύτερης γενιάς μετανάστες, όπως και οι γυναίκες, υποστήριξαν ότι πρωταρχικά αυτοί θα πρέπει να μιλήσουν για την εκμετάλλευση και την κοινωνική τους θέση, χτίζοντας έτσι την αυτονομία τους.

Όλο αυτό ήταν βέβαια για το κράτος και τη ρατσιστική βρετανική κοινωνία μία «παραμόρφωση», ένα καρκίνωμα που έπρεπε άμεσα να εξαφανιστεί! Επομένως, οι απαντήσεις του κράτους έπρεπε να είναι άμεσες και αποτελεσματικές.

Το καρότο της πολυπολιτισμικότητας

Με το ξέσπασμα των εξεγέρσεων από την νεολαία, το βρετανικό κράτος ανοίγει ορατά πια πόλεμο. Το 1978, δηλαδή ήδη 30 χρόνια μετά την μαζική έλευση των μεταναστών εργατών στα δυτικά κράτη, η σιδηρά κυρία Θάτσερ, με το που αναλαμβάνει τα καθήκοντά της, κρούει τον κώδωνα του κινδύνου ότι η Μεγάλη Βρετανία πρόκειται να αλλοιωθεί πολιτισμικά από τις χιλιάδες των μουσουλμάνων που έχουν κατακλύσει τη χώρα. Αφουγκραζόμενη το βρετανικό λαό της, επισημαίνει ότι «αν τυχόν» υπάρξει ο φόβος πώς ο χαρακτήρας της βρετανικής δημοκρατίας κινδυνεύει να αλλάξει, ο κόσμος θα αντιδράσει και θα είναι εχθρικός προς τους μετανάστες. Αυτή η δήλωση ήταν μια ξεκάθαρη επίθεση στην μεταναστευτική νεολαία, η οποία είχε αρχίσει σιγά σιγά να οργανώνεται στις γειτονιές. Ήταν επίσης και μία στιγμή που το κράτος έκλεισε το μάτι στην ανήσυχη βρετανική αστική τάξη, καθησυ-

Διαμαρτυρία ενάντια στον ρατσιστή διευθυντή γυμνασίου του Bradford, Ray Honeyford, 1984

χάζοντάς τη ότι έχει πάρει χαμπάρι το «πρόβλημα» και ότι σκοπεύει να αντιμετωπίσει ιδεολογικά και επιχειρησιακά τις αρνήσεις των μεταναστών δεύτερης γενιάς.

Αυτή η θέση της Θάτσερ περιγράφει με ακρίβεια την γέννηση του πολιτισμικού ρατσισμού. Η μετάβαση από τον φυλετικό στον πολιτισμικό ρατσισμό ήταν ένα χρήσιμο όπλο για την αστική τάξη, καθώς είχε να αντιμετωπίσει ένα σώμα νέων που αντιπάλευαν, στο όνομα της ταξικής τους συνείδησης, τους εθνικούς και πολιτισμικούς διαχωρισμούς. Ο πολιτισμικός ρατσισμός ήταν ένας τρόπος να εγκαθιδρυθούν νέες πειθαρχήσεις στην μεταναστευτική νεολαία στη βάση των εθνοτικών διαιρέσεων στο εσωτερικό της. Το επίσημο κρατικό εργαλείο που προωθούσε τους διαχωρισμούς στις γειτονιές με κονδύλια, προγράμματα και κοινωνικά κέντρα, ήταν η πίσω όψη του νομίσματος του πολιτισμικού ρατσισμού και είχε το όνομα «πολυπολιτισμικότητα». Το μότο αυτής της όψης ήταν ο «σεβασμός του διαφορετικού». Αλλά μόνο εφόσον αυτό το διαφορετικό παραμένει διαχωρισμένο εντός της αγοράς εργασίας, πολεοδομικά στις γειτονιές και γενικά έτσι ώστε «να μη τους βλέπουμε» και βέβαια, να κάθονται στ' αβγά τους. Κυρίαρχο χαρακτηριστικό του ιδεολογήματος της πολυπολιτισμικότητας ήταν η ανάδειξη των διαχωρισμών εντός των μεταναστευτικών κοινοτήτων και όχι η αποδοχή των διαφορετικών πολιτισμών. Με λίγα λόγια το μοντέλο προωθούσε τις διαιρέσεις εντός της εργατικής τάξης ανά εθνικότητα, διευκολύνοντας έτσι το έργο της καταστολής των αγώνων της. Η καταστολή όμως δεν αφορούσε όλους τους μετανάστες αδιαιρέτως (και αυτό είναι χρησιμότατη κατάκτηση της πολυπολιτισμικότητας). Η αποδοχή της «διαφορετικότητας» από το βρετανικό κράτος αφορούσε τους ηγέτες των μεταναστευτικών κοινοτήτων που πριμοδοτήθηκαν με κρατικές επιχορηγήσεις για τη δημιουργία, για παράδειγμα, «κοινωνικών κέντρων». Αφορούσε επίσης και τη διαμόρφωση ενός πλέγματος από οριακά αποδεκτών πολιτισμικών στοιχείων- όπως η εικόνα του μουσουλμάνου μπάτσου στη γειτονιά ή του ιδιοκτήτη εστιατορίου με κάρυ. Για τους ηγέτες και όσους είχαν ιδιοκτησιακά συμφέροντα είχε γίνει κράτηση για μία σπέσιαλ θέση στην βρετανική κοινωνία, όπου ανοίχτηκε ένας δίαυλος επικοινωνίας με το κεφάλαιο και το κράτος. Για τους υπόλοιπους, που δεν είχαν μαγαζιά και πτυχία, η μέθοδος ήταν το μαστίγιο και εφαρμόστηκε κατά κόρον. Όπως λέει και στο Kala Tara μέλος του κινήματος νεολαίας στο Μάντσεστερ, αποχώρησε από την ομάδα του γιατί το '80 άρχισαν να ασχολούνται με χρηματοδοτούμενες από το βρετανικό κράτος δράσεις, κυρίως αναψυχής!

Παράλληλα με το υποτιθέμενο πολιτισμικό μίξερ και σε απάντηση στις αρνήσεις των προλετάριων νεολαίων, τα ευρωπαϊκά κράτη εισάγουν σταδιακά και με αυξανόμενη ένταση από τα μέσα του ‘70 και μετά ένα πλήθος νομοθετικών εργαλείων για την απαγόρευση της μετανάστευσης. Το καθεστώς παραμονής αρχίζει να εξαρτάται άμεσα από την εύρεση εργασίας, οι μετανάστες γίνονται πρόσφυγες, αιτούντες πολιτικό άσυλο. Έτσι, η Βρετανία αρχίζει δίνει επιλεκτικά άδειες εργασίας για δουλειά στα εργοστάσια σε νεοεισερχόμενους μετανάστες. Έχουμε λοιπόν την επιστράτευση νομικών εργαλείων για τον σταδιακό αφοπλισμό των οργανωμένων προλεταριακών κοινοτήτων και την πρόληψη δημιουργίας νέων. Συγχρόνως, το μοντέλο της πολυπολιτισμικότητας, που λειτούργησε παράλληλα με αυτές τις απαγορεύσεις, άρχισε να ξεφτίζει. Τα εργαλεία προώθησης των διαχωρισμών εντός της προλεταριακής νεολαίας και της πριμοδότησης των ηγετών της κοινότητας άρχισαν σταδιακά να σβήνουν, πολύ απλά γιατί ήταν πια αχρείαστα, είχαν κάνει τη δουλειά τους: κατακερμάτισαν την εργατική τάξη και κατέστειλαν τους αγώνες των οργανωμένων νεολαίων. Επιπλέον, οι ανάγκες της καπιταλιστικής κρίσης του ’80 αποζητούσαν μαζικά φτηνό εργατικό δυναμικό και άρα πιο αποτελεσματικές και πιο βίαιες μεθόδους υποτίμησης της εργατικής δύναμης. Πώς θα επιτευχθεί αυτή η υποτίμηση εάν η Βρετανία, η Γαλλία και τα άλλα δυτικά κράτη δέχονται να έχουν ένα κομμάτι της εργατικής τάξης νόμιμους και άρα προστατευόμενους από το εκάστοτε εργατικό δίκαιο; Προς το τέλος της δεκαετίας του ’80 φαίνεται ότι στο βάθος του τούνελ το παλιό μοντέλο της πολυπολιτισμικότητας πάει για σκραπ και μένει ο σκελετός: οι νόμοι απαγόρευσης της μετανάστευσης και η καθημερινή βίαιη διαχείριση των ζωών των μεταναστών.

Το μαστίγιο: ενσωμάτωση (αλλιώς, μηδενική ανοχή)

Το αναδυόμενο νέο μοντέλο που μας ακολουθεί μέχρι και σήμερα είναι αυτό της λεγόμενης «ενσωμάτωσης» ή «αφομοίωσης» - ευγενικοί όροι για να πουν τα αφεντικά «νισάφι πια, τώρα έχουμε πόλεμο». Η ανάπτυξη σε πλήρη τροχιά του μοντέλου ενσωμάτωσης γεννήθηκε από την υποτιθέμενη αποτυχία του μοντέλου της πολυπολιτισμικότητας, την οποία ανακοίνωσε και η Μέρκελ το 1989. Γιατί όμως η καγκελάριος λέει ότι το μοντέλο ήταν «αποτυχία»; Για τα αφεντικά το μοντέλο της πολυπολιτισμικότητας σίγουρα ήταν μια επιτυχία: η προλεταριακή νεολαία της Βρετανίας διασπάστηκε σε χίλια κομμάτια, ενσωματώθηκε στις αστυνομικές δυνάμεις, έκανε εργαστήρια ραπτικής στα κοινοτικά κέντρα των μεγαλουπόλεων, ενώ το μεγαλύτερο κομμάτι της έμεινε άεργο (και όχι μόνο άνεργο) στα νέα γκέτο που δημιούργησε το Εργατικό Κόμμα μετά τη λήξη της πρωθυπουργίας της Θάτσερ το 1990 (αυτοί αποτέλεσαν και τη μαγιά για τις καλοκαιρινές εξεγέρσεις του Λονδίνου το 2011). Όμως η κρίση του κεφαλαίου την δεκαετία του ’80 απαιτούσε ακόμη πιο ακραία υποτίμηση, και με αυτή την έννοια το μοντέλο της πολυπολιτισμικότητας ήταν απλά ένα πρελούδιο στο τι θα ακολουθούσε.

Το μοντέλο ενσωμάτωσης έχει διατηρήσει από το «παλιό μοντέλο» την τακτική της απαγόρευσης της μετανάστευσης που εφαρμόζεται πρακτικά σε σχεδόν όλους τους μετανάστες. Μετεξελίσει δε το ρατσισμό σε δόγμα μηδενικής ανοχής- δεν υπάρχουν διαφορές στους πολιτισμούς που οι πρωτοκοσμικοί ίσως υπό όρους να ανεχθούν, αλλά υπάρχει ένας και μοναδικός πολιτισμός στον οποίο οι μετανάστες καλά θα κάνουν να ενσωματωθούν. Δηλαδή μιλάμε για την εξάλειψη όλων των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών που κανείς φέρει προκειμένου να επιβιώσει: τι τρώει, τι φοράει στο δημόσιο χώρο και άλλα τέτοια αμελητέα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η πρόσφατη απαγόρευση του χιτζάμπ και της μπούρκας στους δημόσιους χώρους και τα σχολεία στη Γαλλία, που έχει σαν αποτέλεσμα χιλιάδες γυναίκες να μην βγαίνουν από το σπίτι. Η ενσωμάτωση όμως δε θα μπορούσε να είναι εφαρμόσιμη εάν δεν συμμετείχαν στο μοντέλο άλλα δύο εργαλεία πειθάρχησης των απαγορευμένων μεταναστών: οι μπάτσοι και οι μαφίες. Αυτή τη συμμετοχή την έχουμε δει ιδιαίτερα έντονα στην υποτιθέμενη ψωροκώσταινα ελλαδίτσα, όπου οι μπάτσοι από τις αρχές του ‘90 αναλαμβάνουν όλο και μεγαλύτερο μέρος της βίαιης καταστολής ενός μεγάλου κομματιού της εργατικής τάξης. Οι δε μαφίες εντάσσουν παραγωγικά την υποτιμημένη πια εργασία των μεταναστών σε κύκλους συσσώρευσης του εγκληματικού κεφαλαίου. Όταν λοιπόν τη δεκαετία του ’90 τα βορειοευρωπαϊκά κράτη ακόμη προσπαθούσαν να καταλάβουν τι τους φταίει ο διαφορετικός πολιτισμός και σκέφτονταν ότι μάλλον απλά είναι καλύτερα να τον κάνουν μια χαψιά, η ελλάδα και οι ΗΠΑ εφάρμοζαν κιόλας (έχοντας παρακάμψει το ιδεολόγημα της πολυπολιτισμικότητας) επιτυχέστατο μοντέλο σύμφωνα με το οποίο η αστυνομία και οι μαφίες διεκδικούν σταδιακά ένα όλο και μεγαλύτερο κομμάτι της πίτας που λέγεται «παραγωγική διαχείριση των μεταναστών».

Πορεία ενάντια στις απελάσεις που οργάνωσε το ΚΑΝ του Manchester to 1985

Συμπεράσματα για σήμερα

Προσπαθήσαμε να περιγράψουμε αδρά το γενικό ιστορικό πλαίσιο μέσα στο οποίο αναπτύχθηκαν και ηττήθηκαν τα Ασιατικά Κινήματα Νεολαίας. Από μεριάς μας, καταπιαστήκαμε με αυτά όχι επειδή είναι μια σχετικά αισιόδοξη ματιά στους προλεταριακούς αγώνες, αλλά επειδή αποτελούν παράδειγμα τόσο των ιστορικών και κοινωνικών συνθηκών, όσο και των οργανωτικών δομών που καθιστούν τέτοιες εξεγέρσεις ε φικτές. Διαπιστώσαμε μια τριπλή αυτονομία των μεταναστών νεολαίων της Αγγλίας: αυτονομία από την οικογένεια, τους αριστερούς και το κράτος. Είναι μία διαπίστωση χρήσιμη και επίκαιρη εάν αναλογιστεί κανείς τα πρόσφατα αιτήματα των αγανακτισμένων και των αριστερών για «δικαίωμα στην δουλειά», για επιστροφή του παλιού καλού πατέρα-κράτους πρόνοιας και για την ανόρθωση ενός μη διεφθαρμένου και στιβαρού κράτους. Η πολιτική και κοινωνική αυτονομία των Κινημάτων της Ασιατικής Νεολαίας ήταν εργαλείο με το οποίο ένα κομμάτι της βρετανικής κοινωνίας κατάφερε να χτυπήσει τον φασισμό καίρια, στρατευμένα και με στρατηγική. Τόσο που οι εξεγέρσεις αυτές, μαζί με τις υπόλοιπες ευρωπαϊκές μεταναστευτικές εξεγέρσεις στην Γαλλία και τη Γερμανία, διαμόρφωσαν τις πολιτικές των δυτικών κρατών για τη μετανάστευση. Αυτές λοιπόν μπορούν να συνοψιστούν ως εξής: πριν τις μεταναστευτικές εξεγέρσεις στην Ευρώπη η μετανάστευση δεν ήταν παράνομη, μετά με τη βοήθεια του μοντέλου της πολυπολιτισμικότητας, έγινε παράνομη. Στη συνέχεια τα κράτη αναβάθμισαν την βία περνώντας στο μοντέλο της ενσωμάτωσης, δηλαδή την σημερινή βιολογική και υπαρξιακή παρανομοποίηση των μεταναστών και στρατιωτική διαχείριση και πειθάρχηση της εργασίας τους. Στην Ελλάδα, η εικοσαετίας και βάλε απαγόρευση της μετανάστευσης από το κράτος έχει σπρώξει χιλιάδες εργάτες στον πάτο της κοινωνίας, τους έχει κάνει αόρατους, χωρίς καμία δυνατότητα δημιουργίας σταθερής κοινότητας. Το καθεστώς «χωρίς χαρτιά» είναι πια νόμος και στόχο έχει να κάνει αβίωτη τη ζωή των μεταναστών εργατών, έτσι ώστε να είναι διαθέσιμοι σε κάθε είδους ορέξεις των αφεντικών.

Νομίζουμε ότι η τα παραπάνω αποτελούν κοινωνική και κινηματική γνώση που, ειδικά σήμερα, είναι χρήσιμο να κατανοήσουμε. Γιατί εάν σήμερα έχουμε να αναμετρηθούμε με κάτι αυτό είναι η καταστροφή αυτής της αυτονομίας σκέψης και δράσης, η συλλογική κατρακύλα της τελευταίας εικοσαετίας που διαμόρφωσε μόνο άτομα, αδύναμα να δράσουν συλλογικά. Η δουλειά που έχουμε μπροστά μας είναι μπόλικη.